

Агент Ласка і Король-зłodій

КУПИТИ

Про книгу

По всьому Лісовітті розкидані листівки про велич Короля-зłodія, а тим часом у мешканців позникали блискучі речі. Для команди РЛ6 поки загадка, ким може бути цей грабіжник, але ясно одне - на його боці усі ворони та граки, які чинять справжній безлад в лісі.

- НІКІСТ -

Я ♥
РЛ6

АГЕНТ ЛАСКА

І КОРОЛЬ-ЗЛОДІЙ

Нік Іст

АГЕНТ ЛАСКА І КОРОЛЬ-ЗЛОДІЙ.

Книга 3

Серія «Агент Ласка»

Оригінальна назва: Agent Weasel and the Robber King.

Уперше опубліковано Hodder & Stoughton Limited 2021 року у Великій Британії.

Усі права застережено.

По всьому Лісовітті розкидані листівки про велич Короля-зłodія, а тим часом у мешканців позникали блискучі речі. Для команди РЛ6 поки загадка, ким може бути цей грабіжник, але ясно одне – на його боці усі ворони та граки, які чинять справжній безлад в лісі. Агент Ласка вирушає на найважливішу місію у своєму житті, щоб повернути награване власникам, а Короля-зłodія покарати по заслугах.

Багато ілюстрований детектив сподобається дітям віком від 7 років.

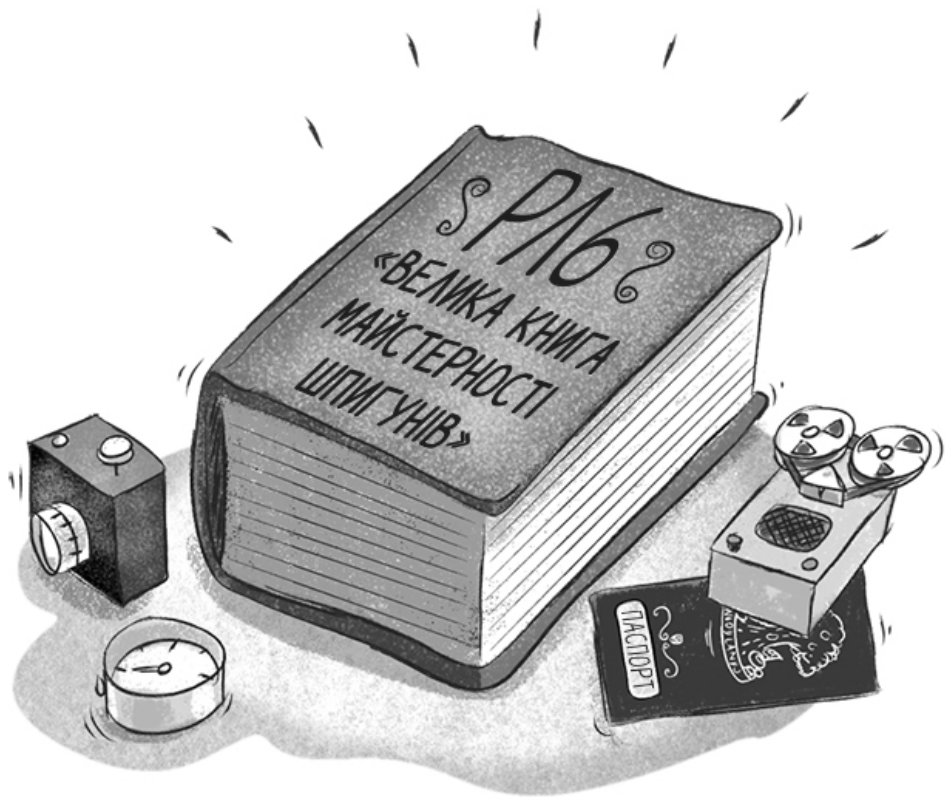
Text and illustrations copyright © Nick East, 2021

© Барабаш О. Ю., переклад, 2023

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2023

Я бажав, щоб ця божевільна, хитромудра історія сталася моєї найулюбленішої пори року — навесні! і до того часу, коли ця книга вийде друком, весна буде знову в нас на порозі. скоро ми будемо весело вештатися сільською місцевістю, обминаючи свіженькі коров'ячі кізяки, а навколо буде прокидатися життя. ця пора року найбільше нагадує мені про щасливі години, проведені з сім'єю і друзями під теплим весняним сонцем. тому я присвячую цю книгу їм і вам, а також щасливим моментам у майбутньому.

НІК

У всіма забутому закутку, подалі від шумних міст, зеленіє невеликий лісок, дуже схожий на будь-який інший. Але якщо гарненько придивитися, то він досить-таки незвичайний. Адже це Сполучене Лісовіття — домівка агента Ласки, легендарного супершпигуна. Це місце приховує в собі пригоди, таємниці та неймовірно великий вибір смачнющих горіхів.

РОЗДІЛ 1

Весна у Сполученому Лісовітті зазвичай наставала зненацька — БУ-У-У-У-У-УМ! І цей рік не став винятком. Після довгої холодної зими все змінилося в одну мить. Повітря наповнилося свіжим ароматом глици, дерева вбралися в зелені шати, а пташки щебетали, закинувши оперені голівки. Мати-природа справді неймовірна.

Знаменитий супершпигун агент Ласка лежав на розкішних берегах дзюркотливого струмка. Що ж, можливо, «знаменитий» — це й

перебільшення, але, безумовно, високо цінований. І якщо й не вищою мірою цінований, то, безперечно, е-е-е, добре відомий!

Він лежав у напівдрімоті під полуденним сонцем із широкою задоволеною усмішкою на мордочці. Немає нічого кращого за легенький шум теплого весняного дня.

СМИК, СМІК, СМІК! Волосінь, прив'язана до пальця агента Ласки, легенько смикнулася. Він глипнув одним оком, ледь піднявши повіку. «Хм-м! Напевно, просто зачепилася за водорості», — подумав він.

Ласка сподівався спіймати цього вечора одного чи двох піскариків на вечерю, хоча він не надто цим переймався. До нього допливав неймовірний аромат гамбургерів, що шкварчали на майданчику Доркінса для барбекю, під тінистим тисом.

Доркінс, соня, був найкращим другом Ласки в усьому світі. А сьогодні вранці в нього на голові красувався досить гарний і високий ковпак кухаря. Соня із задоволенням і вміло перевертав гамбургери. Пахло СМАЧНЮ-Ю-ЮЧЕ, і Ласка глибоко вдихнув апетитний запах.

Замріявшись, агент повернувся думками на декілька днів назад. Було важко уявити взагалі протилежну картину.

Страшенна злива перетворила Сполучене Лісовіття на суцільну водяну халепу. На порослій гомінким очеретом затоці, здавалось, от-от прорве боброву греблю. І прорвало б, якби не кмітливість РЛБ.

Ласка працював у РЛБ — розвідці Лісовіття. Насправді ніхто не знав, що означає шістка, але через неї назва звучала круто й офіційно, тому вони так чи так її залишили.

Ласка отримав наказ чвакати на північ із командою змоклих і зальопаних багнюкою звірят. Їхня місія — допомогти бобрам, матусі й татусеві, «залатати» діру в бобровій греблі.

Добрі бобри були справжніми друзями Ласки, і він був сповнений рішучості простягнути їм лапу будь-якої допомоги. Але це була непроста справа.

Їм вдалося назбирати вдосталь гілок і натягати доволі глейкої грязюки, щоб стримати воду. Але найменше посмикування носа комара — і все це могла знести вода, накривши Сполучене Лісовіття величезною повинню! Тож усі схрестили пальці на лапах і сподівалися на краще. А наступного дня — ВУАЛЯ! — дощ ущух, а сонечко розігнало хмари!

СМИК, СМІК, СМІК! Волосінь навколо пальця Ласки знову натягнулась. А потім... **ХЛЯСЬ!** Простісінько в обличчя супершпигуна прилетів аркуш паперу. Ласка зняв його і примружився через яскраве сонце.

«Що це за дурня?» — подумав Ласка.

Він не знав, що в Лісовітті є король, не кажучи вже про Короля-зłodія.

— Середньо чи дужче просмажити, Ласко?

Це був Доркінс. Він йшов, похитуючись і розмахуючи щипцями для барбекю, як чарівною паличкою. Чесно кажучи, вони, імовірно, насправду були досить чарівними: гамбургери Доркінса були найкращими з усіх, які Ласці будь-коли доводилося куштувати.

— Отакої, сміття! — простогнав Доркінс. — Я вже зібрав купу таких папірців, перед тим як заходитися біля барбекю сьогодні вранці.

Ласка здивовано поглянув на соню. Невже хтось розкидав ці папірці по всьому лісі?

Смітити в Сполученому Лісовітті було заборонено. Ая-яй! І того, хто це зробив, доведеться жорстко насварити.

— СКРЕ-КЕ-КЕ! — пролунав дивний сміх, що скреготав із дерева на іншому березі.

Ласка помітив, що з-під листя на нього дивилися божевільні чорні очі-намистинки.

— ЕЙ, це твоїх лап справа? — спитав агент, махнувши папірцем їхньому допитливому сусідові.

Відповіді не було.

Доркінс стенив плечима.

— Твій гамбургер, Ласко, середньо чи дуже просмажений?..

Але перш ніж Доркінс закінчив свою фразу — ТРЯ-Я-ЯСЦЯ-Я-Я!

Сильно рвонувши за палець, супершпигуна стягнули з берега — ПЛЮ-Ю-СЬ! — простісінько в бурхливий потік дзюркотливого струмка.

ДРИЖАЧІ ТРИГОЛКОВІ КОЛЮЧКИ — якщо описувати його шок!

Незважаючи на те, що весна справді прийшла, у дзюркотливому струмку вода була по-зимовому холодною. Коли Ласку тягли, крижана вода хлинула в його ніздрі. Він наполовину пішов під воду. Якщо ви коли-небудь жадібно кусали льодяне морозиво на паличці, то знаєте, наскільки це боляче. МОРОЗИВО, ЩО ШОКУЄ ЗУБИ!

Раптом сідниці Ласки натрапили на щось тверде і схоже на камінь.

«Вірогідно, камінь», — подумав супершпигун, виринаючи з води.

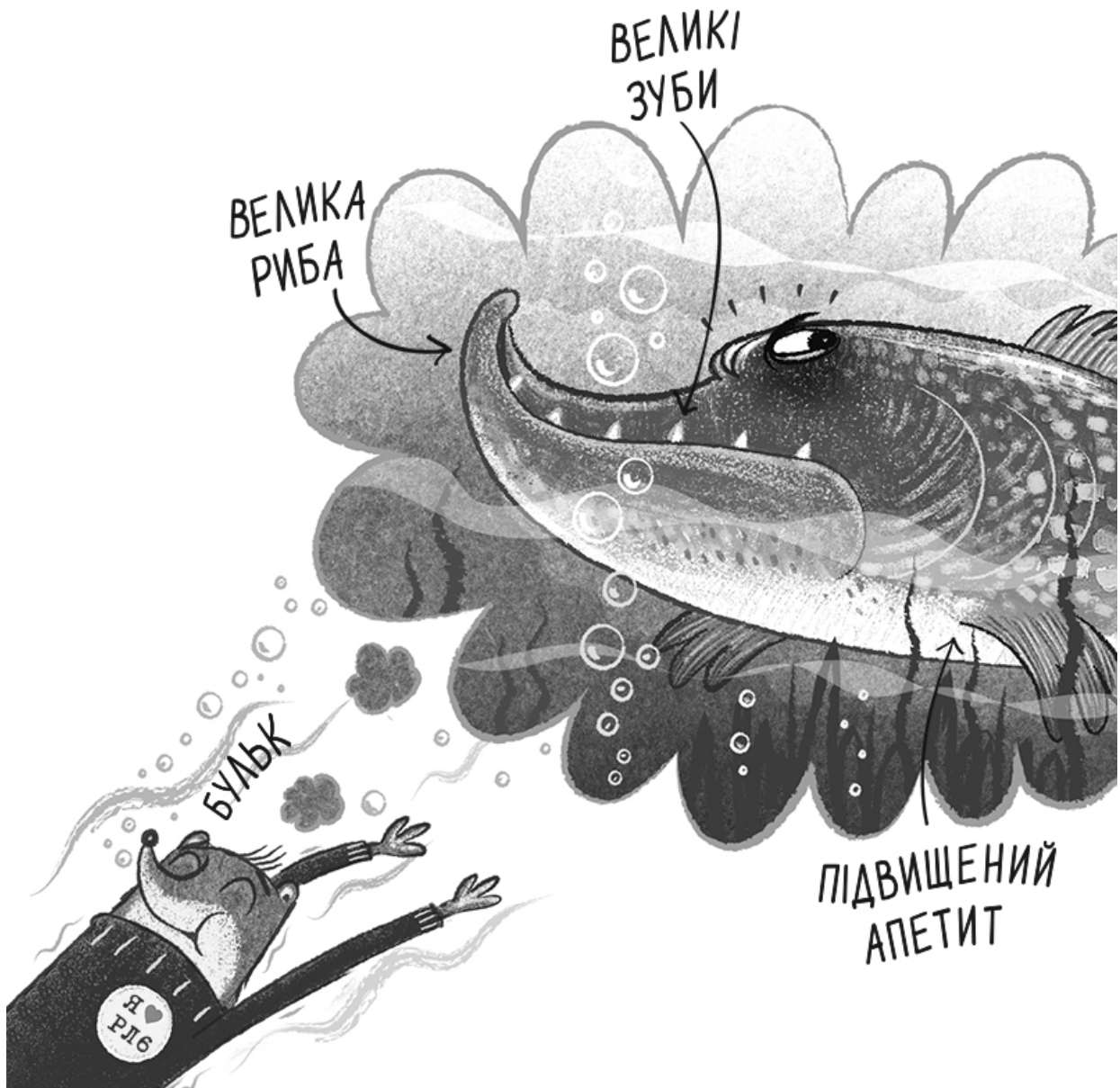
Краєм ока він помітив, як Доркінс мчить берегом. Соня, мов божевільний, тряс над головою знаряддям для барбекю, щось горлаючи на ходу. Але перш ніж Ласка зміг побачити, на що або на кого горлав його найкращий друг, він знову пішов під крижану воду і простісінько в зарості очерету — У-У-У-УФ! Схрестити ноги, ймовірно, було найкращим планом.

Ласці спало на думку, що це, звісно ж, не дурненький піскарник тягне його за собою на такій швидкості. Це було щось набагато сильніше і швидкіше. На один жахливий момент він подумав: ЩУКА! Якщо ви не знаєте, це означає:

ДУЖЕ ВЕЛИКА РИБА
ЗІ ЗДОРОВЕННИМИ ЗУБАМИ

І ПІДВИЩЕНИМ АПЕТИТОМ.

Ласка і раніше стикався з цими страхітливими створіннями. І він не палав бажанням зустрічатися з одним із них знову. ОТ ДІДЬКО! Від цієї думки він здригнувся.

Намагаючись виставити з води голову, щоб роззирнутися, Ласка несподівано підскочив на невелику хвилю. На його подив, тепер він сидів абсолютно прямо і ковзав по хвилі дупкою. Тепер він мав

прекрасний огляд вгору за течією і міг коли-не-коли бачити лискуче пухнасте тіло, що виринали на поверхню. «ФУ-УХ! Значить, не шука», — з полегшенням подумав він.

— СТО-О-О-ОП! — зненацька закричав Доркінс.

Він показав на чотири великі камені попереду в струмку.

ПОТОЛОЧЕНЕ ОСОЧИННЯ — кам'яні пороги дзюркотливого струмка!

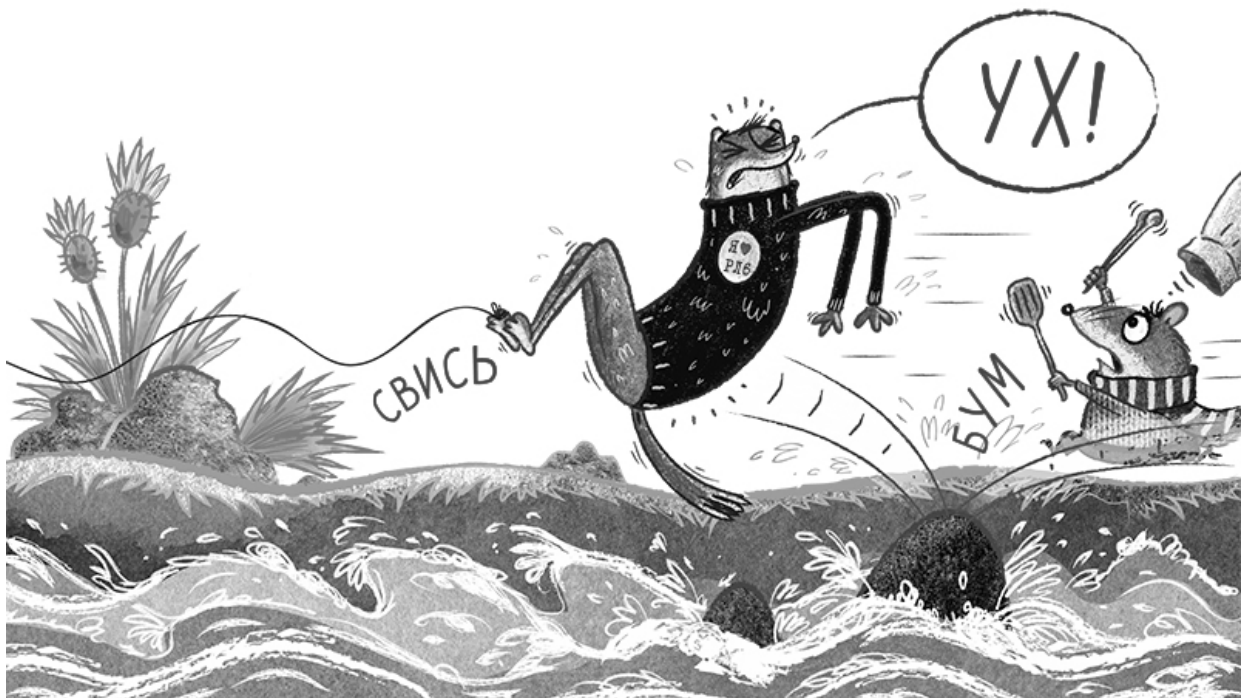
Якщо ви не такі худі, як вуж, то вам ніяк не протиснутися між цими великими валунами. За мить лискуча пухнаста істота різко зупинилася, але Ласка, на жаль, ні — **ВЖУУУУХ!**

Він пролетів над поверхнею води, гепнувся простісінько на спину таємничого партнера з буксирування і підскочив знову... в повітря. Це був стрибок, яким пишався б кожен чемпіон світу з водних лиж.

ПІНК — волосінь розірвалася надвоє.

Потім...

ШУБОВСЬ!!

РОЗДІЛ 19

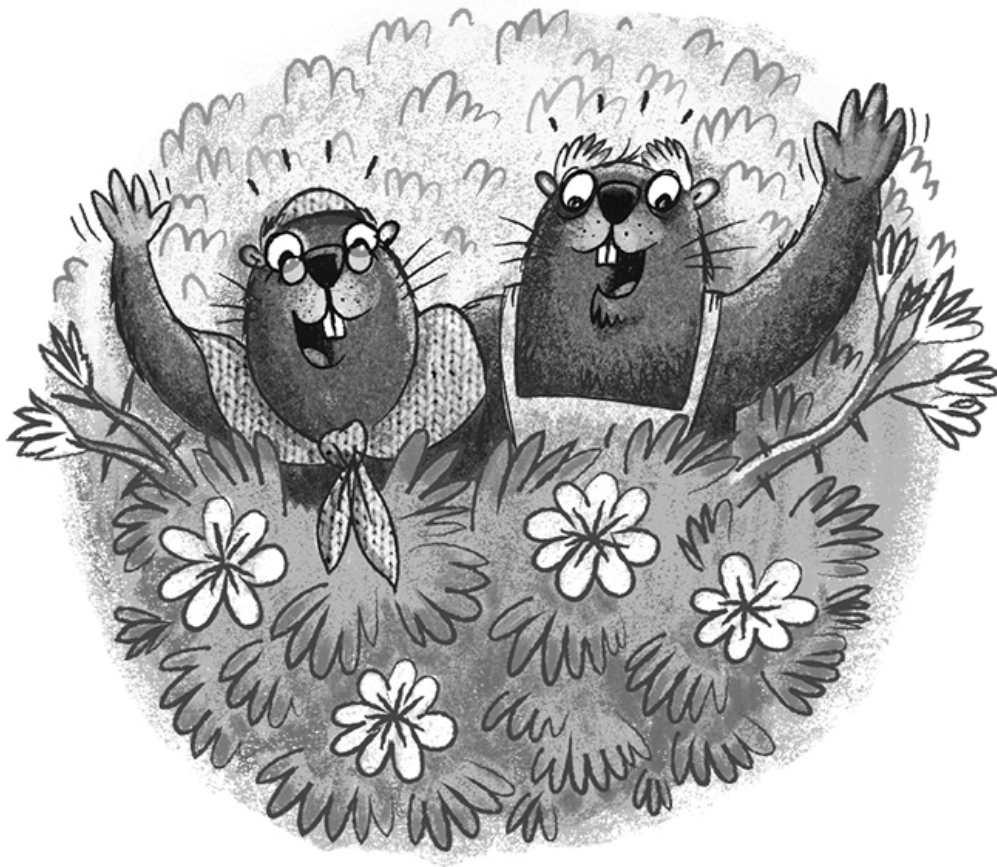
Коли команда повернулася, усі вже оговталися. Зворотний шлях до штаб-квартири в живоплоті був досить повільним. Повінь спала, і останній проміжок шляху тварини тягли «водяного лихача» багнюкою. Не на таке переможне повернення сподівалися, але принаймні вони повернулися.

У штаб-квартирі метушилося безліч мешканців Лісовіття. Більшість бідолах були змушені покинути нірки та барлоги через повінь, але завдяки яскравому сонцю і пишному цвітінню всі, здавалося, були в досить гарному настрої.

Навісна Пухнастохвостик аж тремтіла від захоплення перед величним живоплотом: вона ніколи раніше не бувала по цей бік Лісовіття. На її личку було здивування, вона просто рота роззявила. Ласка побачив, що тепер вона більше ніж будь-коли сповнена рішучості в майбутньому стати шпигункою РЛБ.

— АГОВ, ЛАСКО, юний друже, — окликнув його доброзичливий голос із вершини живоплоту.

Це був татечко бобер. Матуся бобриха просунула голову поміж гілок.

— Піднімайся, хлопче! На тебе тут чекають міцні обійми й чашка гарячого шоколаду! — прогорлала вона у своїй манері.

Ласка радісно махнув лапкою, втішаючися з того, що після всіх випробувань його хороші друзі були в безпеці.

— КХМ-КХМ? — із платформи просто над головами бобрів запитально пролунав кашель.

Це були Ейч, директорка Лісова Куниця і кролик-винахідник Кью.

Кролик-винахідник пильно дивився на лупу, яку Ласка тримав лапкою.

«Напевно, йому цікаво, де решта інструментів із його детективного набору РЛ6, — подумав Ласка. — Принаймні я врятував найцінніше».

Після вмивання і зміни одягу ДЛК знову набула звичного вигляду розумної та впевненої в собі лідерки.

Ласці теж не завадило б помитися і переодягтися, особливо після всієї цієї смердючої халепи із пташиним послідом.

— Молодці, е-е-е, командо, — нерішуче сказала Ейч. Їй завжди було ніяково когось хвалити. — У нас є дані, що Король-злодій тепер замкнений у клітці і перебуває у вельми щасливої через його повернення бабусі Гарретт. Якийсь час ми його ще не побачимо.

— УРА-А-А! — вигукнули тварини, імовірноше, від полегшення, ніж від щастя. Не було нічого хорошого в тому, щоб бачити, як інша дика тварина сидить за ґратами, але, можливо, саме цього разу це було на краще.

— Дякую, мої прекрасні створіння, — звернулася до звірят директорка Лісова Куниця. — Ваші неймовірні зусилля врятували становище! На верхньому ярусі ми маємо для вас заслужений сюрприз.

«Що ж, це просто як у фільмі, — подумав Ласка. — Зазвичай нас відправляють збирати речі або просто сують до лап завдання на іншу місію».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ